

stalt, og det maa erkendes, at det har sine Vanskeligheder nu lige paa en Gang at komme bort fra en saa gammel indgroet Opfattelse, som det er, at det kgl. Teater er en Statsanstalt. Udvalget har derfor heller ikke turdet indlade sig paa at forandre det Lovforslag, vi have til Behandling; forandre det derhen, at det kgl. Teater paa en eller anden Maade ophørte at være Statsanstalt.

Men det er jo klart, at naar Udvalget ikke har turdet tage fat paa den Opgave at faa det kgl. Teater omdannet til en mere eller mindre privat Institution, saa ere de Ændringer, som der kunde være Tale om til det foreliggende Lovforslag, hverken mange eller særlig store, og naar der i Udvalget har været fremsat Ændringsforslag, som for øvrigt ikke ere fastholdte, har det kun været Ændringer, som ere gaaede ud paa enten at fjerne de Udtryk i Lovforslaget, som kunde tyde paa, at Grundtanken for Lovforslaget fremdes var den samme som i 1851, eller at sætte nye Bestemmelser ind, som gjorde det endnu tydeligere, end selve Lovforslagets Bestemmelser i øvrigt gøre det, at det kun er en rent midlertidig Foranstaltning. Som det ogsaa er anført i Betænkningen, har Udvalget i saa Henseende haft sin Opmærksomhed henvendt paa det Udtryk, som findes allerførst i Lovforslaget, og som siger, at det kgl. Teater er en Statsanstalt. Der er jo i og for sig ikke noget forkert i at sige dette, for saa vidt som det virkelig er noget, som faktisk er Tilfældet, at det kgl. Teater er en Statsanstalt. Naar Udvalget har rørt ved det, er det, som jeg før nævned, fordi Lovforslaget i saa meget er bygget paa det i 1851 fremsatte Lovforslag, hvor Kommissionen, som før nævnt, meget stærkt understreger, at naar den i Spidsen for dette Lovforslag ogsaa satte et tilsvarende Udtryk, at det kgl. Teater er en Statsanstalt, saa var det ikke alene for at sige noget, som faktisk var Tilfældet, men netop for paa den Maade at pointere, at det er den eneste Maade, som det kgl. Teater til fulde kan løse sin Opgave paa, at det bliver ved at være en Statsanstalt.

Det har som sagt været det, det særlig for Udvalget har drejet sig om udtrykkelig at pointere, at det kun er en midlertidig Foranstaltning; der skal gælde for de 5 Aar, hvori Lovforslaget gælder, og ligesom over for det af mig alt nævnte Udtryk i Begyndelsen af Lovforslaget har der ud fra samme Betragtning ogsaa været Tale om over for Spørgsmaalet om Lønninger

ved det kgl. Teater at sætte Bestemmelser ind tilsvarende til dem, som for øvrigt fandtes i Lovforslaget i 1851, hvorefter der af Teatrets Styrelse ikke skulde kunne disponeres paa den Maade med Hensyn til Gageringen af det ved det kgl. Teater ansatte Personale, at man, naar de 5 Aar vare udløbne, stod mindre frit over for Spørgsmalets Løsning paa eventuelt anden Maade end den, her er Tale om. Det er ud fra samme Betragtning, at man har berørt Spørgsmaalet om Forandringer i § 6 i det foreliggende Lovforslag. Som ærede Medlemmer ville have set, er der af et Mindretal stillet Ændringsforslag til § 6 gaaende ud paa, at Paragraffen helt skal stryges. Jeg skal i øvrigt ikke komme ind paa at omtale Mindretallets Ændringsforslag, men naar Flertallet ikke har kunnet tiltræde dem, men alligevel har beskæftiget sig med Spørgsmaalet om Ændring i § 6, saa ligger det atter i den samme Opfattelse, at det gjaldt om at faa det udtrykt saa klart som muligt, at naar Teatret kan komme til at trække paa Statskassen imod at tilbagebetale Beløbet, naar dets Stilling bliver gunstigere, maa det selvfølgelig være inden for den 5-aarige Periode, saaledes at der ikke kan være Tale om, at man enten hvert Aar eller maaske i 3 af de 5 Aar kan trække yderligere Beløb paa Statskassen og saa lade det henstaa i det uvisse, hvornaar det skal tilbagebetales, men det maa være saaledes, at hvis det et Aar af de 5 bliver nødvendigt at tage et større Beløb end det, Lovforslaget tilsiger det kgl. Teater, saa er det en Selvfølge, at det maa fragaa i det Beløb, som de næste Aar kunne gøre Fordring paa. Selvfølgelig kan man tænke sig, at Teatret bliver nødt til at trække hele Tiden til Slutningen af de 5 Aar, det er umuligt at sige, hvorledes Stillingen kan være, men Udvalget har paa Forhaand villet værges sig imod, at den Opfattelse kunde staa uimodsagt, at man kunde tage paa Forskud alle 5 Aar, om det maatte anses for ønskeligt, og saaledes det staa hen i det uvisse, om man efter Udløbet af de 5 Aar kunde tilbagebetale noget af Beløbet.

Det er, som sagt, de Betæneligheder, der i Udvalget have været ved Lovforslaget, men som jeg allerede har nævnt, selve Lovforslaget siger tydeligt nok i den sidste Paragraf, at det skal til Revision om 5 Aar, og Udvalgets Flertal gaar ud fra, at man gennem de Bemærkninger, der findes i Betænkningen, klart og tydeligt har sagt, at derved ingenlunde maa forstås, at man efter Udløbet af de 5 Aar skulde være